

ХРИСТО РАДЕВСКИ

ВЪДИЧАРИ

chitanka.info

Таню, Ваню, Ради, Страти —
четирима мустакати,
мустакати въдичари,
въдичари,
баш рибари —
се събраха снощи пак
в пивницата „Върбалак“.

И сред веселби и смях
Таню почна пръв от тях:
— Та ви казвам аз, братлета,
вярвайте ми, ако щете,
в Искъра от оня ден
чудно чудо стана с мен.
Стръв на въдицата турнах
и кога за лов я гурнах,
нещо като сплашен бик
дръпна я навътре в миг.
Аз залитнах край върбите,
но след туй се окопитих.
Почна страшната борба.
Рекох си тогава:

„Ба!

Ти не ме познаваш мене!
Твойте дни са преброени —
мряна ли си, или клен —
ти ще бъдеш победен!“
Целият се изпотих —
изпотих се, но надвих.
И кога из тоя вир
го измъкнах най-подир,
и на сухо го видях,
вярвайте, съвзе ме страх!
Там, край Искъра, прострян
бе голям един шаран.

*Два-три метра дължина,
сто кила на тежина.*

*— Хубав лов си ти направил —
каза Ваню, — хай на здраве!
Вярваме ти, тъй да бъде!
Искърът ги много въди!
Но това, което с мен
случи се от оня ден,
мяза просто на лъжа,
а така е — бас държа!
Въз Боянската река
на разходка ей така
сам-самичък аз поех.
Само въдицата взех
с себе си — по навик стар,
като всеки въдичар.
Но вървах, какво вървах
и не щеш ли, че съзрях
вир един дълбок и син
и кипящ като пелин.
Мигом въдицата стягам,
пускам я и — хоп! — веднага
нещо тъй канана дръпна,
че ръката ми изтръпна.
После като ме повлече...
Бях комай в водата вече...
Ала ето отдалече,
по надвесения склон
се зададе камион.
Чу той моя молец вик
и отби от пътя в миг.
Вързах аз тогаз завчас
въдицата за колата
и извиках с мощен глас:
„Дайте ход обратен, братя!“
Камионът запраця,*

забуксува, запухтя
и измъкна той едва
от вира дълбок лова...
Страшна изненада, братя!
Грях да ми е на душата,
за лъжа не съм кабил,
честен винаги съм бил —
рибата бе... крокодил!...

— Крокодил ли?! — викна Ради. —
Що за смешни изненади?
Всички знаем — само ти ли? —
че е пълно с крокодили
из Боянската река.
Ала слушайте сега
аз какво ще ви разправа,
па отсъждайте тогава...
На екскурзия веднъж
тръгнах, ала плисна дъжд
и в Владая ме заваря.
Под една къщурка стара
приютих се сред пороя.
В този миг откъм завоя,
от реката под махлата,
дето спуска се водата,
откъм водопада чух
трясък, плясък, тътен глух.
Гледам: придошла водата
и вълна подир вълната
скача, пени се, реве
между тия брегове.
Мигом тук съобразих,
раницата си свалих,
бързо, бързо нагласих
въдицата си и — пляс! —
хвърлих я в един талаз.
В миг така ме нещо дръпна,

че отсреща чак се пръгнах.
Пак ме сепна, но успях
без смущение, без страх
да се хвана за върха
на съседната елха.
Тука въдицата вече
толкоз силно ме повлече,
че елхата из земята
бе изкъртена, горката!

И реших си аз тогава:
ясно е — ще се удавя!
Но в опасния момент
ето пернишкия трен
запухтя откъм Владая.
Без да се поколебая,
аз за него се захванах.
Той като вкопан застана —
бедният изплашен влак!
Ала сили сбра и пак
пътя си пое нататък.
Бе измъкнал из водата
с много пъшкане, едва
въдицата ми с лова.
И когато пак изписка
и на гарата софийска
с глухо пъшкане се спря —
сума свят се насъбра.
Чу се дружен вик: „Ура!“
Влакът мощен и сърдит
бе довякъл с мене... кит!

— Може, може — каза Страти, —
щом размъти се водата,
дип излизат към Владая —
туй от баба си го зная.
Аз пък, братя, оня ден

хванах клен обикновен,
нито малък, ни голям,
има-няма килограм.
Снощи сготви го жената
и нахранихме децата...

— Кааак?! — извикаха тогаз
тримата в задружен глас. —
Туй е невъзможно, брате!
Лъжеш ти, другарю Страти!
Че кога си клен ловил?
Знаем — винаги си бил
предан и добър другар,
но си лош като рибар!
Клен децата ти са яли,
но от столичните хали?

* * *

Този разказ чух веднъж
от един добър приятел.
Той е сериозен мъж,
много е видял и патил.
И живеи с мечта една,
дето няма да я бъде:
иска в нашата страна
китове да си завъди.
Хубав блян и хубав план
но водата му къде е?
Тук е нужен океан,
кит в реките не живее...

Затова пък често той
нам истории безброй —
като тази —
ни разправя.

*Ние слушаме в захлас.
Ако лъже той —
 тогава
значи лъжа ви и аз.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.